

РЕШЕНИЕ

№ 6799

гр. София, 26.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 20.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **11775** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. Б. П., ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №3670/28.10.2024г., издадена от мл. автоконтрольор в 1 група 1 с-р в отдел „Пътна полиция“ – при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед. Несъгласието да бъде тестван за наркотични вещества се дължало на обстоятелството, че приемал медикаменти, съобразно назначена му от лекар терапия. Обективно преди спирането му за проверка жалбоподателят не е проявил никакви външни признаци, поведението му да е повлияно от прием на наркотични вещества. Освен това нямало конкретни данни за евентуална употреба на забранени вещества. Иска се отмяна на ЗППАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят Д. Б. П., редовно и своевременно призован, не се явява. За него се явява адв.М.- САК, с пълномощно по делото, който поддържа жалбата и моли процесната ПАМ да бъде отменена. Заявява претенция за присъждане на разноските по делото

Ответникът - мл. автоконтрольор в 1 група, 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ при

СДВР не се явява, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

СГП, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ЗППАМ е наложена на Д. Б. П. от [населено място], затова че на 28.10.2024г. в 16, 00 часа, в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]е управлявал МПС- лек автомобил “Рено К.“ рег. [рег.номер на МПС], собственост на М. П., като пред № 12 бил спрян за проверка и отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средства – „Д. тест 5000“ с фабр. № ARLK 0001

За извършеното нарушение по чл.174 ал.3 от ЗДвП/ за отказа да бъде проверен за наркотични вещества/ на водача/ жалбоподателя/ е съставен АУАН серия ГА № 1404889 от 28.10.2024г. На водача бил издаден и талон за медицинско изследване за ВМА. Няма данни водачът да се е явил за даване на биологични проби за извършване на изследване.

Видно от АУАН, същият е подписан от жалбоподателя, който е посочил, че няма възражения.

При така установената фактическа обстановка мл. автоконтрольор в 1 група, 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издал процесната ЗППАМ като е посочил, че налице хипотеза на отказ за тестване с техническо средство, и на основание чл. 171, т. 1, б.“б“ от ЗДвП на жалбоподателя е временно отнето свидетелството за управление на МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца .

По делото е представена и приета административната преписка, като в същата се съдържа и справка – картон за водача, съгласно която същият е бил наказван за различни нарушения по ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от т. 1. 3 на Заповед № 8111з-1632/ 02.12.2021г на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно т.1 от приложената Заповед № 513з-640/07. 07.2023г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР . Видно от Заповед № 513 з – 9564 от 13.09. 2024г. на Директора на СДВР, издателят на процесната ЗППАМ е мл. автоконтрольор в 1 група „Пътен контрол“, 1 сектор „Пътен контрол и организация на движението“ в отдел „Пътна полиция“ - отдел "Пътна полиция" – СДВР и следователно заема длъжността, посочена в ЗППАМ. Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Освен позоваване на АУАН, в оспорената заповед се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение /ТР/ №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд /ОСГК на ВС/ не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед, е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ изчерпателно и ясно описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение. Поради това съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта правно основание.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа няколко хипотези. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на хипотезата - водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка техническо средство за наличие на наркотични вещества или техните аналози. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил марка "Рено К." рег. [рег.номер на МПС] и отказва да бъде тестван

за употреба наличие на наркотични вещества или техните аналози. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ. С факта на отказа е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП, което от своя страна е материалната предпоставка за възникване на правомощието на административния орган да приложи ПАМ.

От доказателствата по делото, в т.ч. АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното, а констатациите му не са опровергвани от жалбоподателя, е установено, че жалбоподателят Д. П. на посочената дата и час е отказал да бъде изпробвана с техническо средство, определящо употребата на наркотични вещества и техни аналози.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП регламентира не правото на водача за избор на вид проверка, а правомощието на контролния орган да приложи предвидената ПАМ при осъществяване на всяка една от алтернативно предвидените в закона хипотези, сред които са и - проверка с техническо средство или чрез химичен, респ. медицински анализ. Граматически двете хипотези са отнесени една към друга с алтернативна връзка чрез съюза "или", което означава самостоятелност на прилагането им. Иначе казано разпоредбата е приложима при няколко фактически основания, изброени алтернативно, между които е и посоченото „отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест...“. В този смисъл достатъчно е да е налице само отказ за проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества, за да бъде наложена съответната ПАМ.

Тоест, разпоредбата съдържа няколко хипотези, които са дадени алтернативно, а не кумулативно. Отказът да бъде проверен с техническо средство е достатъчен, за да се приложи мярката по визирания законов текст. Така напр. в Решение № 12245/13.10.2017 г. по адм. дело № 9208/2017г.на ВАС на РБ се посочва: „...От доказателствата по делото е видно, че в случая органът твърди, че е налице отказ на лице, което управлява моторно превозно средство, да бъде проверено с техническо средство. Разпоредбата не изисква наличието кумулативно на отказ за проверка с техническо средство и на отказ да се даде кръв за медицинско изследване. И единият отказ е достатъчен...“.

В жалбата са изложени твърдения за употреба на медикаменти по лекарско предписание. В тази връзка жалбоподателят, въпреки дадените му указания от Съда, съобразно разпределената доказателствена тежест, не е ангажирал в производството никакви доказателства в подкрепа на твърденията си в жалбата, от които да е видно, че страда от заболяване, което е налагало и съответно е извършван прием на медикаменти по предписана терапия, и които лекарства да са от естество да повлияят на резултата при тестване за наркотици. Отделен е въпросът, че АУАН е подписан без възражения от жалбоподателя.

На следващо място, ирелевантно е субективното усещане на жалбоподателя, че е нямало никакви външни признаци в поведението му да е повлиян от евентуална употреба на наркотични вещества или техни аналози. Както се посочи от значение в случая е отказът на водача да бъде проверен за наркотични вещества или техни аналози, за да се приложи мярката по визирания законов текст. Този отказ е установен по безспорен начин по делото.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече

от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна на целта на закона, която е да се лишат от възможност лица, които са под въздействие на наркотици респективно лица отказващи да бъдат проверени за наркотични вещества да управляват МПС - в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата. Чрез временното отнемане на свидетелството за управление на такива водачи се цели предвиденото в чл. 1, ал.2 от ЗДвП, да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените разноски.

Ответникът не претендира разноски и няма доказателства да е направил такива.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Д. Б. П. ЕГН [ЕГН], от [населено място], [жк], 10,вх.Г,ет.4, ап. 72, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №3670/28.10.2024г., издадена от мл. автоконтрольор в 1 група 1 с-р в отдел „Пътна полиция“ – при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: